

Uitnodiging

Ineens viel er een uitnodiging op de mat voor een groot feest van mijn oom en tante. Ik en mijn broertje waren ook uitgenodigd. Meestal worden neven en nichten niet uitgenodigd omdat de familie daarvoor te groot is. Overdonderd kijk ik naar de uitnodiging. Wat moet ik nu doen? Sinds de coronapandemie ben ik naar geen enkel feest meer geweest, waardoor de spanning nu groter is dan daarvoor. Al heb ik bijeenkomsten waar heel veel mensen samen komen altijd al spannend gevonden. Afzeggen kan ook niet omdat mijn vader notabene op die dag 65 wordt en dit toch een beetje gevierd moet worden.

Een paar uur voor het feest heb ik krampen in mijn buik en ben misselijk van de spanning, maar ondanks dat heb ik toch besloten om mee te gaan. Al moet ik daarvoor wel even al mijn angsten en stress opzij zetten. *Even...* ging dat maar zo makkelijk... want hoe dichterbij de locatie van het feest komen, hoe nerveuzer ik word. Ik hou het niet meer en doe het bijna in mijn broek. Als ze me maar geen vragen gaan stellen die ik niet verwacht en waar ik me dus niet op kan voorbereiden.

Mijn ouders, broertje en ik lopen het terrein op waar het feest gehouden wordt. We hoeven alleen het geluid te volgen om te weten waar onze familie is. *O, nee...* Met iedere stap die we dichterbij komen, worden mijn benen zwaarder. Het geluid wordt steeds luider. Mijn hoofd doet zeer, mijn oren tuiten.

Waarom ben ik ook al weer hier? Waarom was ik meegegaan?

We lopen de drukte in opzoek naar mijn oom en tante om ze te feliciteren met hun 50 jarig huwelijk. Ogen schieten onze kant op

en geven mij een ongemakkelijk gevoel. Diverse familieleden begroeten ons, maar ik heb de energie niet om ze terug te groeten. Het is hier benauwd, ik heb het warm en als we mijn oom en tante hebben gefeliciteerd duik ik als eerst het toilet in om de drukte te ontvluchten.

Uiteindelijk vind ik een rustig plekje in een hoekje buiten de drukte waar ik rustig met mijn nicht kan praten. We vertellen elkaar hoe het met ons gaat en hoewel me dat veel energie kost (alle geluiden komen even hard binnen omdat het me niet lukt deze te filteren door mijn autisme) lukt het me aardig om haar te volgen. Later spreek ik zelfs ook nog met een aantal ooms en tantes omdat ze graag willen weten hoe het met mij gaat.

Nu ik dit zo opschrijf bedenk ik me dat ik zelf niet aan ze gevraagd heb hoe het met hun gaat, iets dat door mijn autisme erg moeizaam gaat. Het is niet dat ik geen interesse heb in de ander, maar het zit niet in mijn systeem, hoe vaak ik dit ook geoefend heb. Een gesprek voeren is namelijk al moeilijk genoeg en al helemaal als ik te maken heb met prikkels van de omgeving zoals op dit feest. Een gesprek voeren alleen al kost dan zoveel inspanning dat ik niet meer het vermogen heb om het geoefende ook in de praktijk te brengen.

Na zo'n dag als vandaag ben ik helemaal gesloopt, toch ben ik blij dat ik gegaan ben. Ik heb iets gedaan wat ik ontzettend spannend vind, maar ben er niet van weggebleven en daar mag ik trots op zijn.